

[Gert Petersen.]

sådan sikkerhedsordning vil indebære militære indskrænkninger og aftaler om nedrustning, og det er lige så klart, at den må udelukke regionale militæraftaler. Det er også klart, at både Sovjetunionen og De Forenede Stater må deltage i en sådan garantordning. Det skyldes bl. a., at Europa jo ikke sådan kan melde sig ud af verden. Europa er tæt forbundet med den øvrige klode, og derfor må efter vor opfattelse begge supermagter deltage i den europæiske sikkerhedskonference, som uundgåeligt bliver nødvendig, hvis en stabil fred skal afløse den nuværende ustabilitet. Jeg vil slutte mig til hr. Per Hækkerup, var det vist, der kritiserede udenrigsministerens formulering, da han talte om den europæiske sikkerhedskonference. Det er, som om denne nu skydes ud i en uvis fremtid. Vi tror, at denne sikkerhedskonference er overordentlig nødvendig, og at det at gå aktivt i gang med at forberede den er overordentlig nødvendigt for at overvinde den ustabilitet, der i øjeblikket karakteriserer situationen i Europa.

Den første og mest afgørende betingelse for en sådan ordning er dog, at man fastlægger og enes om de grænser, der skal garanteres. Det er i øvrigt også en hæmsko for forberedelsen af sikkerhedskonferencen, for man er ikke engang rigtig klar over, hvor mange stater der skal være med. Med andre ord: en løsning af det tyske spørgsmål. Det tyske spørgsmål er måske nok ikke ondets rod, men det er den faktor, der bestandig forvandler visse modsætninger, som næppe kan undgås, til yderst farlige spændingsforhold. Derfor er løsningen af det tyske spørgsmål endnu vigtigere end afviklingen af de formelle pagtdannelser, som er symboler på den hele tiden levende spænding. Alt tyder på, at Tysklands spørgsmålet kun kan løses i takt med en sådan afvikling af pagter. Det er nødvendigt at se realiteterne i øjnene. Det tyske spørgsmål kan i hvert fald ikke løses på basis af den illusion, der hedder Vesttysklands monopol på at repræsentere hele Tyskland, men kun på basis af en anerkendelse af begge tyske stater, på basis af de nuværende stater og grænser i Centraluropa. Hvordan kan jeg postulere det så sikkert? Det bekræftes af 23 års realpolitisk erfaring. Alt peger i retning af, at hvis man

blot lader stå til og man nøjes med det svar: „fastholdelse af den nuværende politik, eventuel oprustning af NATO osv.“, venter der bare Europa 23 års nye erfaringer af samme art — hvis det ikke er gået galt forinden. Tysklands deling efter 1945 skyldes jo ikke bare øst-vest spændingsforholdet, men også den omstændighed, at ingen af de sejrende stormagter har lagt nogen reel interesse for tysk genforening for dagen. Dermed har de holdt såret åbent for at bruge de tyske ønsker i deres magtpolitik — Sovjetunionen i sin, vestmagterne i deres, ligesom reaktionære kredse i begge tyske stater i dag med stor fornøjelse udnytter den nuværende form for deling til fremme af deres egne særstatsnationalistiske formål, men derved holder både stormagter og tyske politikere kun spændingen ved lige, og de bidrager på ingen måde til det, som nogle af dem hævder de vil, nemlig tysk genforening. Man må se i øjnene, at det Tyskland, som bestod fra 1871 til 1945, indtil videre vil forblive delt, om ikke andet så af den enkle årsag, at Sovjetunionen helt åbenbart ikke vil tolerere et nyt stærkt Tyskland og derfor lige så åbenbart foretrækker et delt Tyskland. Visdommen heri, om det er klogt eller forkert, skal jeg slet ikke beskæftige mig med. Jeg konstaterer det blot som en kendsgerning, som helt åbenbart ikke lader sig rokke.

Men har man først erkendt det, tror jeg også, at de på mange måder ubehagelige konsekvenser af en sådan kendsgerning lader sig modificere. Forudsætningen er altså, at man erkender det. De lader sig modificere bl. a. ved at befri Østtyskland for det, man kunne sige ikke-anerkendelseskompleks, den mindreværdsfølelse, som får en lang række ubehagelige følger også for omverdenen, og acceptere Østtyskland som en ligeberettiget del af det internationale samfund. Jeg er ikke i tvivl om, at det vil svække koldkrigstænkningen i visse øst-tyske kredse, og jeg er ikke i tvivl om, at det vil skabe en sundere, mere realistisk holdning i Vesttyskland, hvis man gør det, og derved vil man også kunne bane vej for mere menneskelige forbindelser imellem de to Tysklande. Dermed er genforeningen heller ikke blevet umulig; den er tværtimod blevet en lille smule mere mulig, end den er i dag, for genforeningen kan kun ske